

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 24. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulas (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu, kas grozīta ar Komisijas 2010. gada 9. decembra Regulu (ES) Nr. 1244/2010, 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru atsevišķi "īpaši no iemaksām neatkarīgi naudas pabalsti" Regulas Nr. 883/2004 70. panta 2. punkta izpratnē, kas ir uzskatāmi arī par "sociālo palīdzību" Direktīvas 2004/38 24. panta 2. punkta izpratnē, netiek piešķirti citu dalībvalstu pilsoņiem, kuri atrodas tādā situācijā, kāda ir norādīta minētās direktīvas 14. panta 4. punkta b) apakšpunktā, lai gan šie pabalsti tiek piešķirti šīs dalībvalsts pilsoņiem, kas ir tādā pašā situācijā.

(¹) OV C 142, 12.5.2014.

Tiesas (trešā palāta) 2015. gada 17. septembra spriedums (College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – KPN BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Lieta C-85/14) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko sakaru tīkli un pakalpojumi — Universālais pakalpojums un lietotāju tiesības — Direktīva 2002/22/EK — 28. pants — Piekļuve numuriem un pakalpojumiem — Neģeogrāfiski numuri — Direktīva 2002/19/EK — 5., 8. un 13. pants — Valsts regulatīvo iestāžu pilnvaras — Cenu kontrole — Zvanu tranzītpakalpojumi — Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru tālruna zvanu tranzītpakalpojumu operatoriem ir noteikts nepiemērot augstākus tarifus zvaniem uz neģeogrāfiskiem numuriem nekā zvaniem uz ģeogrāfiskiem numuriem — Uzņēmums bez būtiskas ietekmes tirgū — Kompetentā valsts iestāde

(2015/C 371/11)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Pamatlietas puses

Prasītāja: KPN BV

Atbildētāja: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Rezolutīvā daļa:

- 1) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām valsts kompetentajai iestādei ir atļauts noteikt tādu tarifu pienākumu kā pamatlietā, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK, 28. pantu, lai zvaniem uz neģeogrāfiskajiem numuriem Eiropas Savienībā likvidētu šķērslis, kas nav tehniska rakstura, bet kurš izriet no piemērotajiem tarifiem, kaut arī nav veikta tirgus izpēte, no kuras izrietētu, ka attiecīgajam uzņēmumam ir būtiska ietekme tirgū, ja šāds pienākums ir kvalificējams par nepieciešamu un samērīgu pasākumu, lai garantētu, ka tiešie lietotāji var piekļūt pakalpojumiem, kuriem Savienībā izmanto neģeogrāfiskos numurus.

Valsts tiesai ir jāpārbauda, vai šis nosacījums ir izpildīts un vai tarifu pasākums ir objektīvs, pārredzams, samērīgs, nediskriminējošs, vai tas ir balstīts uz konstatētās problēmas veidu un vai tas ir attaisnots ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK, 8. pantā minētajiem mērķiem, un vai ir ievērotas procedūras, kas ir noteiktas Direktīvas 2002/21, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/140, 6., 7. un 7.a pantā;

- 2) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka tādu tarifu pienākumu atbilstoši Direktīvas 2002/22, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/136, 28. pantam kā pamatlietā var noteikt cita valsts iestāde, nevis valsts regulatīvā iestāde, kam parasti ir uzdots piemērot Savienības jauno tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams elektronisko sakaru pakalpojumiem, ja vien ir ievērots priekšnoteikums par katras šīs iestādes atbilstību kompetences, neatkarības, objektivitātes un pārskatāmības nosacījumiem, kuri ir paredzēti Direktīvā 2002/21, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/140, un ka jebkuru lēmumu, ko šīs iestādes pieņem, var efektīvi pārsūdzēt no ieinteresētajām pusēm neatkarīgā iestādē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

⁽¹⁾ OV C 151, 19.5.2014.

Tiesas (pirmā palāta) 2015. gada 16. septembra spriedums (High Court of Justice (Chancery Division) (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Société de Produits Nestlé SA/Cadbury UK Ltd

(Lieta C-215/14) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Preču zīmes — Direktīva 2008/95/EK — 3. panta 3. punkts — Jēdziens “izmantošanas rezultātā iegūtā atšķirtspēja” — Trīsdimensiju preču zīme — Ar šokolādi pārklāts “Kit Kat” četrdaivu vafeļu batoniņš — 3. panta 1. punkta e) apakšpunkts — Apzīmējums, kas sastāv gan no formas, kas izriet no pašas preces īpašībām, gan no formas, kas vajadzīga tehniska rezultāta iegūšanai — Ražošanas process, kas ietverts tehniskajā rezultātā

(2015/C 371/12)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Justice (Chancery Division)

Pamatlietas puses

Prašītāja: Société de Produits Nestlé SA

Atbildētāja: Cadbury UK Ltd

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 3. panta 1. punkta e) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj kā preču zīmi reģistrēt apzīmējumu, kas sastāv no preces formas, ja šai formai ir trīs būtiskas pazīmes, viena no kurām izriet no pašas preces īpašībām, bet divas pārējās ir vajadzīgas tehniska rezultāta iegūšanai, tomēr ar nosacījumu, ka vismaz viens no šajā tiesību normā paredzētajiem reģistrācijas atteikuma pamatiem šai formai ir piemērojams pilnībā;